

استقبال

ظاهر آه‌نوز کسی جز آن گروه از جمع سیزده نفره شورای عالی امنیت ملی که در جلسه شورا شرکت و تصمیمات و به قول یکی از اعضای شورا «برنامه مناسب» برای اعلام وضعیت فوق‌العاده را پدید آورده‌اند کسی از محتوای برنامه خبر ندارد، اما این سبب نمی‌شود که افراد خاصی خواستار آمادگی همه برای حمایت و پشتیبانی از برنامه مناسب وضعیت فوق‌العاده اعلام شوند. لااقل از سوی شورای عالی امنیت ملی نشوند.

آقای عسگر اولادی که احتمالاً به دلیل آگاهی از مفاد برنامه خواستار این حمایت و پشتیبانی شده است فکر می‌کند از این برنامه باید پشتیبانی شود، هر چند اعلام کرده است عده‌ای پیشاپیش از اعلام وضعیت فوق‌العاده می‌ترسند. ظاهر اُبرای ترسیدن دلایلی وجود داشته است. براساس اظهارات آقای یحیوی نماینده مجلس، لحن آمریکایی‌ها از حالت تهدیدبار خارج شده و بعد از ۲۲ بهمن اعلام شده است که نحوه برخورد با ایران، متفاوت از برخورد با کره شمالی و عراق است، اما عده‌ای پیگیرانه درصدد گرفتن تأیید اعلام وضعیت فوق‌العاده از شورای عالی امنیت ملی بوده‌اند و این قاعداً باید سبب وحشت طبیعی عده دیگری می‌شده است. چرا عده‌ای این همه علاقه‌مند هستند به سراغ شورای امنیت ملی بروند؟ می‌توان در محضرش نسخه‌ای برای حل

یکجای همه مشکلات پیچید؟

ظاهر اُعهده‌ای به این نتیجه رسیده‌اند. شورای عالی امنیت ملی می‌تواند در بسیاری از زمینه‌ها تصمیم به کنترل امور در چارچوب دفاعی و امنیتی بگیرد. مثلاً می‌تواند اجرای قانون بودجه را لغو و حالت اقتصاد جنگی برقرار کند، مقررات ورود و خروج به کشور را مورد تجدید نظر قرار دهد، پخش اطلاعات را محدود کند، مناطقی را تحت عنوان خطر حمله تحت شرایط نظامی قرار دهد، انتشار مطبوعات را محدود کند، اجازه فعالیت حزبی و سیاسی را از عده‌ای بگیرد و حتی برای مجلس که این روزها متهم به رفتار ستون پنجمی شده است محدودیت‌هایی قائل شود. کدام یک از اینها جزو برنامه مناسب شورا است؟

در پس دیوار این برنامه مناسب خبرهایی هست که باید به استقبالش رفت و برای استقبال

باید دانست از چه چیزی باید استقبال کرد. شاید بشود از یکی از اعضای شورا انتظار داشت در مورد این برنامه مورد استقبال اطلاعاتی به جامعه بدهد تا مردم برای استقبال آماده شوند. اعضای این شورا غیر از سید محمد خاتمی - که بیش از همه از او انتظار می‌رود با مردم سخن بگوید، خبری بدهد و مردم را برای استقبال آماده کند - عبارتند از رؤسای دو قوه دیگر، نمایندگان مقام رهبری در شورا (علی لاریجانی و حسن روحانی)، وزیر دفاع، وزیر خارجه، وزیر کشور، وزیر اطلاعات، رئیس سازمان مدیریت و برنامه‌ریزی، فرمانده کل ارتش، فرمانده سپاه پاسداران، و رئیس ستاد فرماندهی کل نیروهای مسلح.

به دقت نمی‌توان مشخص کرد این ترکیب در چه مواردی استعداد به اجماع رسیدن دارد، اما به

گفته یک عضو کمیسیون امنیت ملی، وحدت نظر چندانی وجود نداشته است.

این امری طبیعی به نظر می‌رسد، زیرا دیدگاه‌های متفاوتی با اوزان متفاوت در شورای عالی امنیت ملی وجود دارد.

وزن آرای شورا را از بررسی فهرست آن می‌توان به دست آورد و شاید همین سنجش سبب شده است کسانی توصیه استقبال از برنامه مناسب را صادر کنند.

به هر حال از سید محمد خاتمی انتظار می‌رود مسؤلیت تصمیمات اخذ شده را - حتی زمانی که در تصمیم‌گیری مشارکت نداشته و یا با تصمیم اکثریت مخالف بوده است - بپذیرد، آن را با مردم در میان بگذارد، و منتظر نتایج عملی تصمیماتی که ممکن است با انفجار بمب و ترقه‌ای «حاکم» شوند نماند.